

XXXVI CONCURS DE PROSA I POESIA EN CATALÀ PER A NO PROFESSIONALS 2024

Obres guanyadores en categoria de prosa, joves de 12 a 14 anys

1r premi: Bruno Bermejo Fullana

El meu problema amb el futbol

Hola em dic Pep, tinc onze anys i el meu esport preferit és el futbol. M'encanta el futbol! Podria estar-me tot el dia jugant-hi, sempre que tinc una mica de temps lliure aprofito per anar a jugar a futbol amb els meus amics o sinó amb els nens que hi hagi jugant al parc; m'és igual amb qui jugar a futbol, sempre que jugui, clar. Jo jugo a un equip de futbol, es diu Espluguenc. Tots els meus companys d'equip són molt bons, alguns em cauen molt bé, d'altres no tant, però formem molt bon equip.

Però tinc un problema, fa uns anys, d'ençà que em vaig començar a prendre el futbol més seriosament, a vegades, em poso molt nerviós amb la pilota i la perdo fàcilment. A més jo soc molt exigent amb mi mateix i quan la perdo em començo a dir coses com: "Pep ets molt dolent" o: "Pep per fer això veste'n a jugar als escacs, etc." Quan em passa això, em bloquejo i ja no estic concentra't en el partit, només penso com podia haver fallat aquell pas tan clar, o aquell regat. Després, també està el meu entrenador, que quan no estem entrenant ni jugant cap partit és divertit, graciós... però quan estem als partits, es posa molt exigent. Clar, i quan jo faig alguna cosa malament, ell em crida i això més la meva autoexigència, exploto i em quedo quiet al mig del camp sense fer absolutament res(em bloquejo). Aquesta reacció l'he tingut un parell de cops, i això

perjudica molt l'equip, ja que són un menys. L'entrenador com veu que no em moc, em canvia, però segueixo en mig del camp sense moure'm, i aquí és quan l'entrenador s'enfada i al final me'n vaig a la banqueta i començo a plorar. En veritat, a mi no m'agrada tenir aquestes reaccions perquè el futbol és el meu esport preferit i amb aquestes reaccions, no aconseguiré res de bo. A part d'autoexigent, també soc molt sensible i els crits que em pega el meu entrenador me'ls prenc com una queixa, però en veritat només em vol corregir.

Això em passa des de fa uns anys i finalment, amb els meus pares i jo, vam decidir que havia d'anar al psicòleg per solucionar el problema. La psicòloga que m'ajuda és una amiga de la meva mare, es diu Judit. És una dona molt amable amb la que pots parlar de qualsevol cosa, bé per això és psicòloga.

Li vaig explicar tot el que em passava, i llavors em va començar a ajudar per què no tingui aquestes reaccions. Primer ens vam conèixer una mica per a jo tenir més confiança amb ella i que no em fes tanta vergonya parlar-li del problema.

Al principi jo li anava explicant com era l'equip, l'entrenador, la meva autoexigència, la meva sensibilitat... Després d'explicar-li tots els meus sentiments, les reaccions, com em sento, vam intentar trobar el perquè d'aquestes emocions.

Quan ja portaven unes quantes sessions vaig veure que ja jugava amb una mica més de tranquil·litat i amb la Judit vaig descobrir que tenia por a fallar i que els meus companys o el meu entrenador s'enfadessin amb mi i pensessin que soc molt dolent jugant a futbol. La Judit, va pensar que estaria bé comentar-ho amb l'entrenador perquè així ell també em pugui ajudar. Van continuar passant els partits i anava millorant el meu comportament, fins que a un partit que en el que vaig sortir de titular i quan faltaven els últims quinze minuts de la primera part, vaig tenir una sensació molt rara; vaig sentir que el meu cos em deia que ja no volia jugar, no li feia ganes. Era com si anés a jugar al parxís amb la meva mare, però jo li digué que no volia jugar, em sentia incòmode. Això tant per l'entrenador com pels companys d'equip els va semblar molt estrany, jo a l'entrenador li vaig dir: "No vull jugar, canviem si us plau" ell es pensava que m'havia

donat un cop i que no podia córrer o alguna cosa semblant. Feia un dia de pluja, així que l'entrenador em va dir que em dutxés que si no passaria fred. Jo li vaig fer cas i me'n vaig anar a dutxar... quan ja estava vestit, com que em feia vergonya estar amb els meus companys, ja que havia passat això, me'n vaig anar cap a casa sense dir res a ningú.

Com que me n'havia anat sense dir res, el meu entrenador es va enfadar amb mi i els va dir als meus pares que volia parlar amb mi, perquè volia saber el que m'havia passat. Vam parlar amb l'entrenador del que em passava i ell es va oferir a ajudar-me dient-me que si podia fer alguna cosa perquè jo no estigués tan nerviós quan surtis al camp. En tornar de l'entrenament, anava una mica cansat i el meu pare m'estava preguntant que m'havia semblat la xerrada i jo com que no tenia ganes de parlar d'això li vaig dir: "No m'ha importat una merda la xerrada", clar el meu pare es pensava que m'havia enfadat amb ell, llavors després li vaig demanar perdó.

Els següents partits els vaig jugar molt bé, estava més tranquil amb la pilota, fins i tot vaig ficar uns quants canyets.

Cada cop gaudia més de jugar a futbol i vaig millorar molt com a jugador, i això va fer que jugués més minuts. Els meus entrenadors em van felicitar pel canvi que havia fet al llarg de la temporada i com havia superat tots els obstacles que hi havia pel camí.

Van passar els mesos i va arribar l'últim partit de la temporada, tot l'equip havia millorat molt, érem molt diferents de l'equip que érem al principi de temporada. Quan estàvem als vestuaris a punt de sortir a escalfar, els entrenadors ens van dir que havia estat una temporada molt dura, amb moments molt difícils, però els havíem superat, no individualment, sinó en equip. Aquest partit era l'últim i volien que el disfrutéssim al màxim, amb totes les ganes del món.

Aquell partit el vàrem perdre, però en era igual, perquè ens ho havíem passat superbé; els rivals, en veure'ns així es van estranyar molt, ja que havíem perdut, però a nosaltres ens era igual, havíem fet una molt bona temporada i nosaltres estàvem molt contents. A part quedava poc per les vacances i cadascú ja tenia el seu pla. Així que ens vam

acomiar fins a la pròxima temporada que segurament serà igual o més dura que aquesta.

2n premi: Martina Cardona Vázquez

Soc molt afortunat

Estic a casa, estirat al sofà veient la televisió. Els meus pares no hi són, m'han dit que se n'anaven a fer uns encàrrecs. De sobte sento un soroll de claus a la porta i m'aixeco corrents, però, veig una cosa que no m'esperava, els meus pares anaven acompanyats d'un altre nen.

–Mira Pol– em diu la meva mare– vine a conèixer el nostre convidat, es diu Roc i té la teva edat. Es quedarà amb nosaltres un temps. Espero que l'acullis bé i, per cert, dormirà a la teva habitació amb tu.

Se'm va posar cara de fàstic, jo estava bé, a casa, tranquil, sense ningú més que els meus pares, jugant a la consola a totes hores, veient la televisió i amb tot el sofà per a mi. Em vaig adonar que la mare m'estava mirant i vaig canviar la cara de seguida.

Et surten subtítols a la cara.

No fa falta que m'ho recordis, consciència.

–Hola com estàs? – vaig dir per semblar amable.

No t'ho creus ni tu.

Hi ha silenci.

Per què a mi?, no aguanto més aquí, no m'ha respost, ni tan sols m'ha mirat a la cara. Els meus pares tanquen la porta i em diuen que li ensenyi la meva habitació, començo a caminar escales a dalt i em comença a seguir. M'anava girant cada pocs segons i veia com tenia cara d'espant, llavors arribem a la meva habitació i m'assec al llit.

–Com és que tens aquesta cara d'espant?– li pregunto.

–És que jo mai he vist tot això– diu amb un fil de veu– jo mai he tingut res d'això. M'ha respost! Menys mal, ja trigava.

Lavors comença a assenyalar, primer l'ordinador de sobre l'escriptori, després el meu despertador, també la meva làmpada de lava, tots els meus còmics i el mòbil que tenia a sobre de la tauleta de nit.

–I mira això– li dic.

Encenc els llums LEDS i les poso de color blau, però res més encendre-les fa un bot i comença a preguntar espantat que ha passat i torno els llums a la normalitat.

–Com és que no saps que són els llums LEDS, ni un ordinador, ni tot el que has assenyalat?, tots els meus amics tenen aquestes coses.

–Jo... No...– I es torna a quedar callat.

Ja tornem, ha durat poc això de parlar.

Per què em passa això a mi? Cap dels dos obria la boca per dir res.

Això comença a ser molt incòmode.

–A sopar!

Per fi, hi havia massa tensió a l'ambient. Comencem a baixar i ens asseiem a taula. Els pares han fet pollastre a la planxa, cosa que a mi m'agrada molt. Em giro cap al Roc i veig com comença a menjar com si no ho hagués fet en anys. Els pares em comencen a mirar i quan me n'adono tenia posada cara de fàstic.

Com no?, tu posant una cara de fàstic, quina novetat.

Em van fulminar amb la mirada i vaig abaixar el cap per menjar. El sopar va seguir una mica estrany, però vam acabar ràpid.

–Quan acabis de posar-te el pijama baixa a parlar amb nosaltres– em diuen els meus pares, en veu baixa.

Semblaven seriosos, així que els hi vaig fer cas. El Roc es va quedar a l'habitació, mirant-ho tot centímetre per centímetre com si estiguéssim al futur. Vaig baixar les escales, vaig veure els pares asseguts al sofà i em vaig apropar.

–A veure Pol– es van mirar entre ells com si amb una mirada es diguessin de tot- t'hem d'explicar una cosa sobre el Roc.

–Sí, si us plau que no ente...

–Ve de la guerra.

Vaig obrir els ulls com a plats.

–Els seus pares estan a la guerra i està sol, ens hem ofert per cuidar-lo mentrestant. El seu país és molt pobre, per això no coneix ni la meitat de les coses que hi ha a aquesta casa. Volem que l'ajudis i el facis sentir segur aquí amb nosaltres. No et demanem gran cosa, si us plau– Va dir el pare, aquest cop amb cara de tristesa. Assentint amb el cap els hi vaig donar una abraçada abans de pujar a l'habitació. A l'obrir la porta allà estava el Roc, adormit al meu llit, vaig apretar els llavis, però en pensar en el que m'havien dit els pares, se'm va fer un somriure amable i vaig decidir dormir a l'altre matalàs.

A l'obrir els ulls vaig veure el Pol assegut a l'escriptori escrivint alguna cosa. He dormit en un llit molt còmode, no semblava que estigués en aquest món, tot era nou per a mi, però, encara trobo molt a faltar als meus pares.

–Què estàs fent?– li vaig preguntar al Pol per trencar el silenci.

–Estic fent deures, demà hi ha classe i els estic acabant-los, suposo que tu també vindràs a l'escola amb a mi, i per cert– em va mirar content- aquest llit és meu– no semblava enfadat, però vaig assentir amb el cap– ara acabo i t'ensenyó una cosa. Sense adonar-me estava jugant amb el Pol a una cosa que es diu videojoc, el Pol m'havia ensenyat una mica com es jugava, però era molt difícil. Com és que aquest noi canvia tan ràpid d'actitud? Ahir tenia una cara d'espant quan em va veure i ara és molt amable amb mi.

–Uf! Quasi em guanyes!– va dir el Pol bufant.

Els dies anaven passant i jo cada cop aprenia més coses. El Pol em va ajudar a fer amics quan vam entrar a l'institut i, fins i tot, a l'estiu ens vam anar de viatge. Avui m'he aixecat una mica més tard del normal, el Roc ja no era a l'habitació, ja feia més d'un any que estava amb nosaltres, vaig baixar les escales, però vaig sentir veus. –... un encant– la veu de la meva mare.

–Us ho agraïm molt- Aquestes veus no les coneixia així que em vaig apropar.

Em vaig tocar la cara i dels ulls em queien dos rius de llàgrimes. Els meus pares es van girar i em van veure. I allà estava el Roc abraçant a les dues altres persones, ell també es va girar i es va apropar a mi.

–No em diguis que...– jo no podia parar de plorar.

–Gràcies per tot- em va tallar– no saps com t'ho agraeixo.

–Te'n vas? – vaig continuar.

Va haver-hi un silenci, cada segon que passava tenia més ganes de plorar, sabia el que passava i no em feia cap gràcia. Llavors va assentir amb el cap lentament.

–Són els meus pares i...

–M'alegro molt per tu, però et trobaré molt a faltar– el vaig tallar traient-me les llàgrimes.

–Ets molt afortunat– em va dir amb veu baixa, m'entrestant m'abraçava.

Res no va tornar a ser com abans, em sentia més sol que mai, el trobava molt a faltar i no vaig poder fer res per canviar-ho. El record del Roc es començava a fer cada cop més petit, però no l'oblidava.

Estic a la meva habitació assegut a l'escriptori estudiant per un examen, ja estic a 4t d'ESO i cada cop és més difícil. He sentit un soroll amb la porta, però no li he donat importància i he continuat estudiant. De sobte els llums LEDS es van posar de color blau.

–Vam deixar una partida a mitges– va dir una veu.

No em va fer falta girar-me per saber qui era, no podia ser una altra persona, i allà estava recolzat al marc de la porta, després de quatre anys, aquell que va començar sent un estrany i va acabar sent una de les persones més importants per mi.

–Soc molt afortunat.

3r premi: Aina Rios Pareja

Una cangur brillant

Teniu cangur? I no em refereixo a aquell animal grisós, pelut, marsupial, herbívor, mamífer i amb una cua llarguíssima. Em refereixo a aquella persona que contracten els teus pares perquè et vingui a buscar a l'escola i suposadament et cuidi fins que tornin de treballar. Dic suposadament perquè és el que haurien de fer. I ja m'enteneu...

La meva cangur es diu Montserrat, té els ulls marrons, és rossa, porta el cabell molt curt, va a la universitat i com a hobby li agrada fer Tiktoks. De fet, està tot el dia fent Tiktoks o s'està fent fotos, però el més curiós i més estrany és quan utilitza el mòbil com a mirall: mou els llavis amunt i avall, gira la cara, posa morros i, el moment més interessant, és quan llança petons al mòbil. Potser s'està acomiadant d'ell, i flavors penso, "Què mona, com l'estima!". A la vegada em sorprèn perquè, quan marxa de casa, a mi només em diu adeu movent el cap i sense parlar.

Aquest divendres havia quedat amb les meves amigues al Parc Central. La Montserrat ens recollia a la Meri, a la Gina i a mi. Ens va venir a buscar amb el seu Volkswagen escarbat blanc, un cotxe vell i sorollós. Quan arriba a l'escola, sempre sento el motor des de la classe i penso, "Ja tenim aquí la Montserrat!". 1 El Parc Central està ple d'arbres, d'alegria i de rialles; hi ha quatre gronxadors, dos tobogans i un munt de flors. Sempre està ple de gent, especialment els divendres a la tarda. Però el que més m'agrada són les taules de ping-pong, allà ens passem una bona estona mentre la Montserrat s'asseu a un banc i es posa a teclejar el seu mòbil, sense saber en quin punt de la partida estem, o si ens estem gronxant, o si ens han segrestat. Així és ella, una cangur en tota regla.

Aquell dia vam voler jugar al joc de l'amagatall. Fantàstic, vaig pensar... perquè és el meu joc preferit. En aquell cas li tocava parar a la Gina, mentre la Meri i jo ens amagàvem. La Meri es va amagar sota la taula de ping-pong i jo em vaig posar darrere d'un arbre. Crec que era un ametller perquè vaig trepitjar unes quantes closques al

terra. En el moment d'ajupir-me, vaig veure un maletí de pell negra just al costat d'un arbust i vaig començar a imaginar-me: “Estaria ple d'euritos? O potser era un maletí bomba?, O seria un portàtil que algú havia oblidat? No volia ser tafanera, quina intriga, però de cop i volta em va veure la Gina i vaig sortir com una bala ensopegant amb el maletí que es va obrir. —Aishhhh que l'hem feta bona! —vaig cridar. Totes ens vam mirar i, en veure el que hi havia dintre, vam flipar. Hi havia un munt d'ulleres! Blaves, grogues, vermelles, amb ziga-zaga, rodones, quadrades, triangulars, amb purpurina, altres amb diamant... I cada una d'elles anava amb una instrucció al davant.

Mentre nosaltres tafanejàvem les ulleres, la Montserrat continuava entretinguda mirant el mòbil, és a dir, que si hagués caigut un arbre al davant i m'hagués esclafat, ella ni s'hagués immutat. A totes tres ens van encantar les ulleres grogues, a l'estil ABBA, amb uns vidres negres. La Gina se les va posar i 2 tot d'una va començar a cantar Mamma mia i Dancing Queen! Estava superal·lucinant! Parlava fins i tot suec! La Meri, com que és més clàssica, es va posar les triangulars i va començar a piular. Era com l'ocell de la pel·lícula Angry Birds! I a mi em van cridar l'atenció les ulleres de purpurina, ja sabeu que m'encanta el brilli-brilli. Aleshores, just es va acostar la Montserrat, les va agafar i se les va posar. Ens va preguntar si volíem jugar al correuita amb ella! En fi, aquelles ulleres eren més que màgiques!

De cop i volta, la Meri va tirar sense voler el mòbil de la Montserrat a terra i es va trencar, però la Montserrat ens va dir: —Tranquil·les, noies, no passa res! —Com que no passa res? —vaig pensar. Vam començar a jugar i ens ho vam passar pipa! No paràvem de riure, la Montserrat feia pessigolles a la Gina. Va ser divertidíssim. La Meri explicava acudits i la Montserrat vingia riure; jo vaig començar a ballar i ella aplaudia com una boja, fins i tot ens va cantar una cançó! Es va atrevir amb Shape Of You de l'Ed Sheeran i movia els malucs d'un costat a l'altre amb molta gràcia. Després va moure les mans a poc a poc com si volgués dir-nos adeu i finalment va acabar amb un cha cha cha. Mare meva! Havia estat el ball més estrany de la meva vida, però se la veia tan feliç...! I en un pim-pam, ja eren les set. La Montserrat no es volia treure les ulleres perquè estava sent una tarda divertida i especial, però llavors, amb suavitat, vaig

estirar la mà i li vaig treure. Seguidament, vaig deixar el maletí tancat darrere de l'arbre on 3 l'havia trobat.

Aleshores, tot va tornar a la realitat: la Montserrat va agafar el seu mòbil i vam marxar cap a casa. I just quan vaig obrir la porta del cotxe, em vaig adonar de que tenia les ulleres de la Montserrat a la meva butxaca així que vaig decidir deixar les ulleres brilli-brilli a la guantera del seu vell escarabat blanc.

L'endemà, mentre estava a classe avorridíssima ja a punt de plegar, vaig sentir el motor del cotxe de la Montserrat- Però aquest cop va tocar la botzina amb la melodia de la cançó de l'Ed Sheeran tan fort que tots els nens vam anar a mirar per la finestra. Vaig confirmar que efectivament era ella, que estava amb un gran somriure a la cara i amb les superulleres brilli-brilli posades. Ara ja us puc dir que la meva cangur és la més divertida i brillant del món!
